

Spolužáci a sportovní party

Vláďovi spolužáci na brněnských školách pocházeli z velké části z rodin spíše bohatých. Díky kamarádství s nimi se dostal nejen ke knížkám, na které by neměl peníze, ale i k současné hudbě, již u nich objevoval na aktuálních gramodeskách.

A taky ke sportu. Stal se cvičencem v Sokole Brno IV, zvláště náradí bylo jeho. Později sám cvičil mladší žáky a vedl je na zimních i letních táborech.

„Celým srdcem jsem však patřil především oddílu házené!“ přiznával i po dlouhých letech a neváhal zdůraznit, že „nikdy později jsem nepoznal partu tolika upřímných kluků, férových na hřišti i v životě. Co jsme se po válce najezdili na nákladáku k zápasům za dobré slovo a limonádu! Jak nám nikdy nezevšedněly ty naše večery plné zpěvu, legrace a pohody, ať už někdy s demižónkem vína, nebo nasucho! Na to víno se dával dohromady fond a já jsem do něj málokdy mohl přispět, protože jsem měl většinou prázdné kapsy. Ale nikdy mi to nikdo ani slovem nevyčítal! Byla to krásná doba s neopakovatelnou atmosférou. Všichni ti kamarádi i kamarádky z dívčího družstva poznamenali a proslunili kus mého života.“

Vláďa také jistou dobu kopal do míče ve fotbalovém klubu ČASC nebo závodně plaval v KVS Brno – tvrdí, že nejpomaleji.

Na nové Kníničské přehradě u Brna okusil i vodní sporty, včetně vodních lyží.

Jezdil samozřejmě také na kole. Dostal je darem od tatínka – však mu je v dobrém rozmaru mnohokrát sliboval. Dospělý Menšík se jednou v rozhovoru vyznal, že to byl dárek, ze kterého měl v životě největší radost.

Chodil tehdy i do Skautu. Mimo jiné také s jednou ze svých dětských kamarádek, Věruškou Šimšovou, která se později stane jeho první manželkou.

Hudební buňky

Vláďa už v dětství projevoval značné hudební nadání. Začal chodit, jak bývalo zvykem, do houslí. Později k tomu přidal i hodiny klavíru. Naučil se na kytaru, mandolínu a klarinet. Také měl výbornou hudební paměť – písničku si zapamatoval a uměl zazpívat po prvním poslechu. Jistou dobu hrál a zpíval v tramské osadě Dravci. V časech středoškolských studií zpíval v pěveckém sboru, který na škole pěstovali.

Divadelní probouzení v Sokole

Po neslavném výstupu v roli brambory se Vládík dostal znovu na pódium až v deseti letech. A tentokrát to nebylo ve škole, ale v Sokole. Na velké besídce připravené na závěr roku mu připadla role kocoura. Od brambory závatný posun vzhůru... Nacvičovali různé pohádky, například *Krakonošovu zahrádku*. V době sokolských aktivit také hrával loutkové divadlo v restauraci U Voráčů v Brně v ulici Na Špitálce.

V Sokole, ale i všude jinde mezi svými vrstevníky Vláďa už tehdy povídal, vyprávěl, bavil okolí i sebe kdykoliv a kdekoliv. Tuto vlastnost a vnitřní potřebu zdědil po matce, která také ráda obveselovala společnost.

Marná touha otcova

Po ukončení měšťanky a tím i základní školní docházky v roce 1943 se Vláďa přihlásil na Vyšší průmyslovou školu strojnickou (s českým jazykem vyučovací) v Brně na Sokolské ulici. Nikoliv ze své vlastní vůle a volby. Touha po divadle ho směřovala na konzervatoř, ale takový záměr rezolutně zamítl jeho otec.

„Tatínkovi bylo líto, že neměl pro svou profesi patřičné vzdělání a musel si sám vlastníma rukama všechno vyhmatat a ohmatat. Protože kdyby byl měl aspoň nižší průmyslovku, byl by se dostal v životě dál. A tak chtěl, abych šel na strojařinu já. Ale já k tomu neměl vůbec žádný poměr. Nakonec jsem na tu průmyslovku šel, protože jsem měl tatínka strašně rád.“

Přijímací zkoušky se skládaly z němčiny, češtiny a matematiky. Vláďa jimi prošel a dostal se mezi 182 přijatých studentů z 562 uchazečů. S nástupem do škamen průmyslovky na něj ovšem dolehla celá tíže špatné volby.

„Byl jsem strašně špatný student. Rád jsem rýsoval, měl jsem rád matematiku, to jsem měl z tatínka, který mě k tomu vedl, ale nebyl jsem prostě talent. A člověk musí být talent, když chce něco dokázat. No a navíc mě to vůbec nebavilo, takže jsem byl ve třídě mezi nejhoršími. Dával jsem dost najevo, že to nechci dělat, že mě baví divadlo. Tak jsem studium prošťuroval. Profesoři mě brali spíše jako tmel kolektivu. Dokonale jsem opisoval. Jednou jsme měli narýsovat převodovou skříň. Nepropočítal jsem zadání, ale přímo jsem opisoval z jednoho časopisu. Když profesor Moravec viděl mou práci, zvolal:

„Pánové, máme mezi sebou vynálezce! Pan Menšík znovu vynalezl rádio.‘ Mě ta strojařina nebavila, školu jsem nedokončil, ale ještě dnes jsem na tom dobře s matematikou.“

I když ve škole většinou trpěl, alespoň o přestávkách bavil třídu.

Během válečných dob bylo určitě nepříjemné, že žáci i pedagogové byli nuceni ředitelem školy Janem Bujniakem nosit odznak „V“ a zdravit zdviženou pravicí. Ředitel některé učitele udal gestapu, žáky prosazoval do oddílů Technische Nothilfe (technická civilní obrana), dva při tom zahynuli při náletu na Berlín. V červnu 1945 byl Bujniak popraven.

Dodejme ještě, že Vláda musel druhý ročník opakovat poté, co nebyl klasifikován a doplňující zkoušky nezvládnul. Ve třetím ročníku dostal trojku z chování za jedenáct neomluvených hodin. Později v listopadu 1947 rozhodl profesorský sbor o jeho přeřazení ze čtvrtého do třetího ročníku – důvodem byla opět třídní neomluvená absence. Další opakování ročníku a stále mizerné studijní výsledky nakonec vyvrcholily tím, že školu na vlastní žádost opustil. Psal se leden 1948.

Poslední zprávou o Vláďově marném středoškolském snažení je tedy pololetní vysvědčení školního roku 1947/48, na kterém figurují čtyři dostatečné, šest dobrých, dvojka z dílen, jednička z tělocviku a bezúhonné chování.

Během čtyř a půl roku let se ovšem ve Vláďově životě událo leccos zajímavého i mimo školu.

Ve studentské partě

Do studentského souboru známé brněnské postavy Adolfa Pištěláka se šel přihlásit, když se doslechl, že tam chodí hodně hezkých holek. Vzal s sebou housle a mandolínu. Zařadili ho mezi tamburaše, hrál tam tři roky druhou mandolínu. Jenže právě v této skupině žádná dívka nebyla.

Pištělák správně odhadl Menšíkovy komediální, herecké i hudebně-pěvecké předpoklady a výsledkem bylo mimo jiné M-trio. Vláda s kamarády Zdeňkem Macháčkem, budoucím houslistou, a Milanem Maláčem, budoucím architektem, vymýšleli a hráli nejrůznější scénky a skeče po vzoru Osvozeného divadla. Menšík i v budoucnu často zdůrazňoval velikou tvořivost souboru spojenou s nesmírně přátelskou a kamarádskou atmosférou, která tu panovala.

Mimo vystupování v Sokole se další příležitosti naskýtaly na dobročinných akcích, na každoročním oblíbeném foglarovském táboře na Rokytce u Biskupic. Tam už bavil nejen táborníky, ale i okolní vesničany, kteří rádi přicházeli cestou dlouhou několik kilometrů a mizeli až k ránu.

VM: Vzpomínka na M-trio

Rád vzpomínám na dobu někdy před válkou a pak později, kdy jsme s dnešním dirigentem Nové scény v Bratislavě Zdeňkem Macháčkem a architektem Milanem Maláčem psali a hráli scénky a kuplety. Hráli jsme, kde se dalo – a byla to strašná psina. Jednak to, co jsme hráli, ale hlavně jak jsme to hráli. Neskutečně jsme se s Maláčem pitvořili ve snaze trumfnout jeden druhého, a tak nezávisle na textu jsme šli z grimasy do grimasy. Hlasově jsme se pohybovali v rozmezí superfistule a chorobného skřehotu. Macháček hrál normální lidi, protože nebyl nadanej. Tedy herecky nadanej – muzikant byl vynikající už jako kluk. Ale abych nebyl nespravedlivý – i on se občas snažil vytvořit zrůdu, jenže proti nám to nic nebylo. U hraní jsem však zůstal nakonec sám, protože talentovaný Milan Maláč prohlásil, že ho od herectví strašně bolí obličej. A odešel na architekturu.

První setkání

Na průmyslovce se poprvé setkali dva pozdější přátelé na život a na smrt, více než rodní bratři. Lubomír Kostelka a Vladimír Menšík. První studoval průmyslovku elektrotechnickou, druhý strojní. Obě školy ale sídlily ve stejné budově v Sokolské ulici. A do sokolovny naproti přes křižovatku chodili studenti obou škol na tělocvik. Právě při této příležitosti, i když se už předtím od vidění znali, se jeden druhému, přesněji druhý prvnímu, výrazně vryl do vědomí i do paměti. Stalo se při zdejších středoškolských atletických hrách. I po desítkách let si Lubomír Kostelka pamatoval každý detail.

Lubomír Kostelka: Oštěpař Láďa

I když jsem Láďu znal, jak se říká, z rychlíku, věděl jsem, že hraje házenou a jakž takž volejbal, ale na atletickém oválu, kam jsem chodil, jsem ho nikdy neviděl. Nevím proč, ale bylo faktem, že na oštěp přihlásila Strojní průmyslovka Sokolská Láďu Menšíka. Už při prvním hodu vzbudil mírnou pozornost. Když hlasatel

oznámil, že hází „Menšík, Strojní průmyslovka Sokolská“, Láda se rozběhl takovým fofrem, že metu, od které se mělo házet, přeběhl asi o deset metrů a hodil oštěp takovým způsobem, že neletěl špicí napřed, ale plul vzduchem jaksi naštorc, jako žirafí krk. Když Ládinka poučili, odkud má házet, tak po druhem ohlášení „Menšík!“ se opět rozběhl, ale před metou zabrzdil tak prudce, že upadl a s oštěpem v ruce se koulel po trávníku, už za značného řehotu přítomných študáků. Když Menšíka oznámili potřetí, tak celý stadion skandoval: „Neprobodni se!“ Každého by to normálně složilo, jen Ládu to vytočilo jinak. Mrštíł oštěpem tak razantně, že získal třetí místo a stal se hrdinou her i školy... Jak se mi později přiznal, házel tehdy oštěpem poprvé v životě a do té doby si myslel, že se oštěp střílí z luku.

Válečná dramata

Ke konci války se Menšíkova rodina v oprávněných obavách o svou bezpečnost uchýlila – jako mnozí jiní – na venkov, k rodině do Ivančic. Tam zažili i osvobození kozáckou jízdou Rudé armády. Protože ještě nebylo úplně vyhráno, pomáhali ivančičtí chlapi kopat ruským vojákům zákopy u řeky Oslavy.

Když se po osvobození v dubnu 1945 vrátili Menšíkovi domů do Brna, našli svůj byt – také jako mnozí jiní – zcela vykradený, vyrabovaný. A to navzdory tomu, že před odjezdem zatloukli vstupní dveře. Čekalo je pořizování nového nábytku a dalších nezbytných věcí.

Patnáctiletý Vláda měl z takového návratu domů trauma. Stejně jako z excesů při pozdějším odsunu Němců, kterých byl svědkem.

Milostné pokusy a první lásky

Údajně první láskou školáka Vládi byla Mária Kabelačková, které ovšem zůstal jeho horoucí cit utajen, neboť se nikdy neosmělil, aby ho dotyčné dívence vyznal...

To k blondaté spolužačce Přesličkové už byl mnohem otevřenější, včetně tohoto veršovaného zoufalého zvolání:

*Ty hezké holky jako ptáci jsou,
přilétnou jarem, létem odlétnou,
a srdce moje pláče, naříká,
proč, Přesličková, nemiluješ Menšíka?*

Toto upřímné vzplanutí však zůstalo nevyslyšeno. S básní je navíc spojena příhoda, kterou dospělý Menšík s chutí vyprávěl v rozhlasu. Citované verše mu totiž vynesly u učitelky Hůlové na vysvědčení trojku z mravů. Jelikož často nosíval z mravů dvojku a byl za to otcem vždy přísně fyzicky trestán, tentokrát šel domů s obavami o to většimi. Nicméně proběhl tento dialog:

Otec: „Co neseš? Zase máš dvojku z mravů?“

Vláda: „Tentokrát ne, tatínku.“

Otec: „Vidíš, že když chceš, že to de! Maminko, dort!“

K prvním velkým láskám mladého Vládíka patřila také Marie Tondlová z Ivančic. Napsal jí spousty milostných dopisů, které bohužel skončily v ohni, když navázala svůj další vztah – se svým budoucím manželem. Už jako vdaná se s Menšíkem znovu setkala až po dlouhých letech v ivančickém Besedním domě, kam přišla na jeho vystoupení.

Mezi ranými Vláďovými pokusy v milostné oblasti stojí bezpochyby za zmínku smělé návrhy půvabné učitelce klavíru. To mu bylo asi šestnáct. „Já jsem hrál Bayerovku vlastně z paměti, protože já na ni pořád koukal...“ Taky si prý pletl pedál s její nohou. A pak povídá: „Co kdybychom se sešli jednou bez klavíru?“ Nelze se divit, že jeho studium klavírní hry tímto velice rychle skončilo, učitelka, která měla před svatbou, ho dál učit odmítla.

Jednou do Vláďových milostných záležitostí zasáhla matka.

„Já jsem začal chodit s jistou Jiřinou – velmi hezká holka. Maminka mi s ní ale zakázala chodit a já ji poslechnul. Nadiktovala mi pro ni dopis na rozloučenu. Já psal, co diktovala: ‚Milá Jiřinko, nezlob se, už se spolu nemůžeme více vídati. Já se musím více učit. Chci něčím býti.‘ Podepsal jsem to a poslal. Pak jsem se jí vyhýbal. Bylo to těžký, bydlela vedle, vždycky jsem do školy musel kličkovat. Asi za měsíc jsem byl u doktora Hrdiny v ordinaci; vždycky tam brali střídavě chlapy, ženský. Najednou vidím, jak ženské vycházejí, Jiřinka šla poslední přímo proti mně a přede všemi mi povídá: ‚Pozdravuj maminku, blbečku!‘“

Několik lásek, z vůle děvčat jen platonických, zažil v Sokole Brno IV. Bylo to prý „i tak vyčerpávající, hlavně duševně“.

První Vláďův vztah s dívkou, který můžeme považovat za skutečně milostný, prožil s krásnou Francis. Sám na něj po mnoha letech vzpomínal už s lehkým nadhledem.

VM: Jak to bylo s Francis

Z Anglie sem přijela definitivně bydlet její rodina. Já si nejsem jist, jestli jejich dvě dcery se narodily tam, nebo tam předtím odjely, protože jejich tatínek tam byl zaměstnán. Přijely sem a ta mladší, měla krásné jméno Francis, přijela na prázdniny k nám, aniž se mohla rozkouknout po Československu. Takže já vypadal jako nejpěknější Čechoslovák, protože jsem stál jediný na nádraží. A já jsem se zamíloval až po uši. Byl tomu trochu kladen odpor z její strany, protože ony byly vedeny k takovému odstupu a měly výchovu, měly dokonce snad i vlastní bonu. Ale ten můj cit byl tak inspirativní, že nakonec určitá sympatie tam vznikla a myslím, že potom ta láska byla oboustranná. A protože oni bydleli v Praze a já nemohl dojíždět, skončilo to bohužel tak, že ta dívka se pak vdávala a já jsem přijel do Prahy na svatbu, byl jsem v tom kostelíčku a ti svatebčani si mysleli, že jsem si spletl svatbu s pohřbem. A to bylo mé rozloučení s mou první láskou.

Tak jako mnozí další...

... i Vladislav Menšík vstoupil po válce, někdy v roce 1948, do Komunistické strany Československa. Prý na otcovo přání. Jeho členství bylo zvláště později velice pasivní, nechodil na schůze, neplatil příspěvky, neúčastnil se činnosti. A tak tiše vyšumělo jeho odchodem někdy kolem roku 1958.

Soukromé studium rázu obchodnického

Po dobrovolném odchodu ze strojní průmyslovky v lednu 1948 se Vláda takřkajíc neflákal, ale dál se vzdělával. Svědčí o tom vysvědčení ze Soukromé obchodní školy Bednářovy v Brně, které dokládá, že od 1. února do 28. června 1948 absolvoval pětíměsíční kurz obchodní nauky, účetnictví, obchodní korespondence, kupeckých počtů, těsnopisu, psaní na stroji a ruštiny, hodnoceno jedničkami a dvojkami.

Jaká byla motivace k absolvování tohoto kurzu, těžko soudit. Možná to rozhodl otec. Srdce Vládu táhlo úplně jinam.

První pokus o studium herectví

Bídny až katastrofální konec synova pobytu na strojní průmyslovce a vytrvalé přesvědčování a podpora mámy i dalších příbuzných jednoho krásného

dne na jaře 1948 nakonec obměkčily Vladislava Menšíka staršího, aby s těžkým srdcem povolil potomkovi podat si přihlášku na herecké oddělení brněnské konzervatoře. A on se k přijímacím zkouškám dostavil – po poradě a přípravě s kamarádem Butorou, jehož sestra na konzervatoři už studovala, takže o tom měl něco vědět – s nadšením, vehemencí, energií a nasazením až zničujícím.

„Před zkušební komisí jsem předstoupil s rozhodnutím hrát nahlas a naplno. Zpíval jsem, řval, gestikuloval, rval ze sebe košili, až knoflíčky lítaly. Nejbližší sedící profesor se otrásal smíchy, pořád si schovával obličej, ale já jsem si myslel, že si jenom chrání brejle. Pak nás zkoušeli z pohybové výchovy a tam jsem znejistěl. Profesorka bubnovala na bubínek a my jsme utkali rychleji a rychleji, v trenýrkách jsme se řtili kolem zkušební komise, a v tom paní Zdenka Gráfová, krásná brněnská herečka, upřímně pronesla: ‚Ti chlapi ale zapáchají!‘ Já byl nejbliž, vzal jsem to tedy na sebe, a od té chvíle jsem se nemohl ani hnout.“

Přijít po takovém výkonu samozřejmě nebyl... Otec se opravdu upřímně radoval, zklamaný synek si začal hledat dočasné zaměstnání. Dočasné proto, že se chtěl pokusit dobýt vysněnou hereckou konzervatoř znovu za rok.

V mezičase kresličem

Po neúspěšném výsledku přijímacích zkoušek na herectví bylo tedy třeba řešit co dál. Vláda si nakonec našel přijatelnou práci v tehdejších Spojených brněnských slévárnách a strojárnách (později byly přejmenovány na Šmeralovy závody). Po zkušenosti z průmyslovky, kde rád rýsoval, pro něj v říjnu 1948 nebylo problémem přijmout zde místo technického kresliče. Občas byl pověřen i jiným úkolem.

Svérázný inventurník

Shodou šťastných okolností se autor této knihy setkal na jaře 2019 se šesta-
devadesátiletou Annou Smejkalovou, která po válce pracovala jako administrativní síla v právním oddělení zmíněných Spojených brněnských sléváren a strojáren. S potěšením se svěřila se vzpomínkou na tehdejšího mladého kresliče Menšíka.

Všichni věděli od jeho nadřízeného, konstruktéra Miroslava Pindriče, že ten mladý muž mluví a mluví, dělá všelijaké legrace, strká si žárovky do nosu a tak...

„Já ani nemůžu pořádně dělat. Přijďte se na něj podívat.“

A lidi chodili a náramně se bavili.

Jednoho dne přišla na řadu podniková inventura. Ve všech šesti halách, ve slévárně, laboratoři... Součástky, materiál a podobně.

„A já jsem vyfasovala na jeden rajón v jedné z hal právě Menšíka,“ vzpomíná paní Smejkalová. „Tedy přesněji on mě – jako zapisovatelku toho, co měl spočítat. Ale jak počítal! Pokaždé vytáhl tu dřevěnou bednu se součástkami a povídá: ‚Co myslíš, kolik tam toho je?‘ Nepočítal vůbec nic, kouknul, odhadnul a řekl nějaké číslo. Napiš to tam. Ty seš ale dobřej, říkám si, všichni ostatní pečlivě sčítali. Ale odpovědný byl on, já byla jen zapisovatelka. Kupodivu velice přibližné výsledky této Menšíkovy svérázné inventury zřejmě nikomu nevadily. Zažila jsem s ním během toho jednoho inventurního pracovního dne to, co jindy ostatní v podniku. Povídal mi a povídal, příhody, legrácky, to ho bavilo víc než nějaké počítání. A já se smála a smála.“

Paní Smejkalová na tuto inventuru celý život ráda vzpomínala, byť se spolupracovníkem Menšíkem už se pak nikdy nesetkala.

A ještě něco: V úředním potvrzení o Menšíkově zaměstnání ve Spojených brněnských slévárnách a strojárnách, které skončilo v červenci 1949, čteme: „Pracoval pilně a svědomitě k plné spokojenosti svých představených. Jeho poměr ku práci byl kladný.“

Z flámu k výsledku

Stalo se v noci 15. dubna 1949. Vláda se dvěma kumpány zase jednou vyrazili na flám. Skončili v restauraci hotelu Moravia v dnešní Kounicově, tehdy Leninově ulici. Vedle konzumace lihových nápojů si ale dopřávali i zpěv – hodně veselý a výrazný, s doprovodem kytary. Během večera pak vpadl do dveří další jejich kumpán a pronesl, rovněž výrazně, větu:

„To sa v juni stejně posere!“ A přidal se k naší trojici.

V oné době to samozřejmě znamenalo jediné...

Přítomní fízlové nezaváhali, čtveřici zadrželi a zamířili na služebnu Bezpečnosti. Cestou jim čtvrtý z kumpánů utekl. S Menšíkem a s původními

dvěma ale sepsali tzv. předběžný protokol a pozvali je za čtyři dny na výslech na StB.

Ve spisech se můžeme dočíst o oficiálních důvodech:

„V restauraci hotelu Moravia zpíval společně s ostatními satirické písně Karla Steigla. Písně sice povolené, ale zpívány způsobem vzbuzujícím protistátní tendence. Muže, který pronesl výrok na adresu lidově demokratického státního zřízení, nikdo ze skupinky neokřiknul, naopak s ním vesele dál popíjeli.“

Nikdo z trojice samozřejmě neprozradil totožnost uprchlého kamaráda, ani později se ho nepodařilo chytit. Menšík na svou obhajobu mimo jiné uvedl, že „muže neokřikl, protože viděl, že mluví hlouposti pod vlivem alkoholu, a proto se s ním nechtěl hádat“. O zpívaných písničkách správně tvrdil, že jsou přece povolené. „Jsou zpívány v rozhlase, divadlech a kabaretech.“

V podstatě opilecká kauza, která mohla být v dané době pro své aktéry nebezpečná až fatální, naštěstí dopadla dobře. V listopadu téhož roku byla odložena a Menšíkovo studium ani další kariéru nijak neovlivnila.

Napodruhé (už raději) přijat

Jak si Vláda po nepřijetí na konzervatoř v roce 1948 předsevzal, tak také udělal. Za rok se dostavil k přijímacím zkouškám znovu. Ale už ne na konzervatoř, jejíž dramatické oddělení v tomto roce z moci úřední zrušili, ale na dramatické oddělení nedávno založené Janáčkovy akademie múzických umění. Vláda se těšil, že předstoupí před jinou komisí, než která ho před rokem vyhodila. Když vešel dovnitř, polilo ho zklamání – seděli tam titíž lidé. Zrušené osazenstvo dramatického oddělení konzervatoře komplet přešlo na JAMU coby její dramatické oddělení.

A průběh přijímací zkoušky byl znovu... řekněme „poněkud netradiční“.

„Šel jsem za jedním kolegou, on byl tehdy vlastně už absolvent, a ten mi dal svůj repertoár, abych se ho naučil, jenže oba jsme přehlédli, že každý z nás je jiný. Aby si mě zkusili, dali mi nějakou pochmurnou tragickou báseň od Vrchlického. Já to rozpálil, všichni se strašně smáli, já se snažil být ještě tragičtější, já přidával, padl jsem na kolena, roztrhl jsem si sako, to bylo něco hrozného, oni potom říkali, že v životě neviděli takovou estrádu. Jenže tím,

jak nesmyslně jsem měl vybrané ukázky a dialogy, třeba Radúze a Mahule-
nu, což se pro mě absolutně nehodilo, jsem si to vlastně pokazil až do stádia
bezuzdného veselí komise. Že už jsem cítil, jak celí rozjaření povídají: ‚Nemá-
te tam ještě něco tragičtějšího?‘ A já tedy vypálil, co bylo. (...) Podruhé jsem
se setkal s paní profesorkou Gräfovou a ona se mě mile zeptala: ‚Poslyšte, vy
už jste tady byl loni, že? A když vás ani letos nevezmeme, vy přijdete příští
rok zase?‘ Já jsem tehdy sebral všecku svoji odvalu a vydechl: ‚Furt sem budu
chodit!‘ A vidina mých dalších přijímacích zkoušek zapůsobila tak, že jsem
byl přijat.“

Vláďův otec na chvíli posmutněl, synovi se tedy splnil sen a stal se, dokon-
ce vysokoškolským, studentem herectví.

Osudová zkouška

V onom roce 1949 se pokoušel dostat na herectví i Lubomír Kostelka. Jak
sám říkal, přihlásil se tam „z hecu před holkami“. Na přijímacích zkouškách
se samozřejmě potkal i se svým známým z průmyslovky – Vládou Menšíkem.
Protože se necítil na požadované dvě básně a jeden monolog dostatečně při-
pravený, požádal zkoušející, aby mu byla povolena nápověda.

„Konsternovaná komise se chvíli radila a pak mně ji povolila,“ líčil Kostel-
ka tuto absurdní situaci. „Protože jsem z uchazečů znal než Láďu Menšíka,
tak jsem ho požádal, aby se toho ujal. Dodnes nevím, zda Láďíček tak geniál-
ně napovídal, nebo já to po něm tak geniálně opakoval, nebo oba dohromady
jsme byli báječní, faktem bylo, že nás oba přijali. A tak začalo naše jedinečné
a svým způsobem nepřekonatelné kamarádství.“